

quesa determinada. Sobre aquesta riquesa s'apliquen uns tributs que perme-
tran a la Generalitat de Catalunya fer
un repartiment a tota la societat en for-
ma de prestacions de tot tipus: ense-
nyament, sanitat, infraestructures, equi-
paments culturals, atenció als més
desafavorits i als més febles... Jo no sé en
un futur més o menys proper, però la re-
alitat d'ara mateix, any 2012, és que nos-
altres ja complim el dèficit del 0,4%; no
cal esperar el 2018. I encara diria més:
només que gestionéssim els nostres re-
cursos, ja seríem per sota d'aquest llin-
dar. I encara podríem ser autènticament
solidaris, no víctimes de cap espoli, amb
els pobles de l'Estat espanyol, amb els
quals, finalment, molts hi tenim relacions
emocionals.

El problema d'aquesta norma, com d'al-
tres en matèria pressupostària, i aquí sí
coincideixo amb els grups de l'esquerra
del nostre país, és que estan fetes des de
l'autointervenció econòmica, si no direc-
tament des de la improvisació al socaire
de les circumstàncies canviant dels tot-
poderosos mercats. Com que el Govern
dels millors no vol que intervinguin Ca-
talunya, ell mateix fa les normes que dub-
to que des de Madrid tinguessin valor de
fer. Com que el senyor Mas-Colell igno-
ra què vol dir etimològicament pressu-
postos, va canviant les xifres una setma-
na sí i l'altra també.

Entrar en aquesta dinàmica ens farà
parar bojós a tots. Simplifiquem, si us
plau, i fem uns pressupostos amb dèfi-
cit 0,4, sí, però amb l'aplicació als ingre-
sos dels recursos propis, no de les
engrunes que ens cedeixen des del
Govern espanyol. Pensem en termes de
nació catalana, no de regió d'Espanya, i
ja veureu com les coses es veuen molt
més clares, fins i tot en qüestions econò-
miques. ▲

és que els progressistes estan conque-
rint els governs regionals.

No podem estar-nos de comentar Grè-
cia. Assenyalada com la pesta negra de
la zona euro, una eventual victòria de
Syriza, l'esquerra transformadora, en
les eleccions del juny podria compor-
tar canvis substancials en les mesures
anticrisi. Un escenari que li permetés
governar amb Esquerra Democràtica i,
tal vegada, amb el PASOK, podria esde-
venir una mostra sobre com evitar l'es-
canyament d'un poble i la hipoteca del
futur de les generacions vinents. A Mer-
kel li creixen els nans, i d'aquí a la fi de
2013 podem trobar una UE capgirada
on, com de costum, l'Estat espanyol giri
en sentit contrari. ▲

REVISTA DE PREMSA

«La cimera del G-8 i Espanya»

Editorial ('La Vanguardia', 21-05)

▶ Impulsar el creixement
econòmic i la creació
d'ocupació, sense renunciar al
rigor fiscal, és el difícil
compromís al qual han arribat
els líders del grup dels vuit
països més industrialitzats
(G-8), reunits per invitació del
president dels Estats Units a la
seva residència de Camp
David. Obama, segons les seves
declaracions, ha estat el més
bel·ligerant en la necessitat de
fomentar l'activitat en
l'estancada economia europea.
[...] A Espanya, país clau de
l'euro, li cal liquiditat i
finançament, com l'aire que
respira, igual que a Itàlia. I, en
canvi, li sobren declaracions
alarmistes.

«De la revolta al pacte»

J. M. Balcells ('El Punt Avui', 21-05)

▶ La indignació creix. La
protesta al carrer es fa visible
cada dia. I és contundent. I
encara és pacífica. El
Moviment del 15-M n'és una
mostra. Creix, tanmateix, la
sensació d'impotència. Però
governos i partits polítics
senten també una impotència
no reconeguda a l'hora
d'enfrontar-se amb el monstre
d'una depressió derivada d'un
capitalisme salvatge i
hiperglobalitzat que està
minant les bases de la mateixa
democràcia. [...] Queda clar,
tanmateix, que si creiem de
debò que Europa serà
democràtica o no serà, caldrà
governar no amb reials
decrets sinó democratitzant a
fons les instàncies de decisió
per impedir que l'anònim
manipulador dels mercats
imposi en la pràctica la seva
lleí.

Hem tocat terra? Ens en
sortirem d'aquesta? Són algunes
de les preguntes habituals que
es fa la gent amb tot el que està
caient

Tocant terra

En termes econòmics i de ben-
estar, hem retrocedit una dèca-
da en només dos anys de crisi. I alguns
experts asseguren que el pitjor està per
venir. Però sempre que es tanca una por-
ta se n'obre una altra. Sembla que amb el
canvi polític a França i el canvi d'hegemo-
nies a Europa, amb l'emergència de nou
de la socialdemocràcia, hem recuperat un
bri d'esperança quant a sepultar les recep-
tes d'austeritat masoquista imposades pel
tàndem *Merkozy* i apostar per mesures
de reactivació. Si més no, el far que il·lumi-
na la UE ja no sap ben bé què enfocar. A
més, la cimera del G-8 de fa alguns dies
ha suposat un correctiu per a Frau Mer-
kel, que, convençuda que és la reencarna-
ció de Bismarck, abraçà la fe de l'aguerrit
catecisme liberal de privatitzacions dels
anys vuitanta, que ha estat l'origen de la
nostra ruïna actual.

El futur és difícil de predir. Allà on hi ha
dos economistes hi ha tres opinions. Mi-
reu, si no, els auguris de Paul Krugman,
enemic de l'austeritat prussiana i paladí
de les polítiques neokeynesianes. El seu
bloc i els seus articles a *The New York Ti-
mes* han estat un refugi per als qui es
rebel·len davant el pensament
dominant de la classe dominant,
que diria Marx. Per a tots aquells
que defensen polítiques econò-
miques al marge de l'estabilitat
i l'equilibri pressupostari malal-
tís imposat pels mercats financers, o sia,
pels bancs alemanys que volen recuperar
els seus préstecs amb l'ajut d'un Banc Cen-
tral Europeu segrestat pel Bundesbank i
per la dreta política. Doncs bé, tornant a
Krugman, aquest ha predit una sortida de
Grècia de l'euro d'aquí a tres setmanes i
augura un *corralito* a Itàlia i a Espanya. A
casa nostra, això ja ha portat alguns a re-
tirar els seus dipòsits per guardar-los sota
la rajola.

És clar que a Krugman no li falta part
de raó. Acabem d'assistir a la quarta (i pot-
ser no l'última) reforma del sistema finan-
cer, fins fa poc el més fort del planeta (Za-
patero *dixit*). Bankia ha generat un forat
de 80.000 MEUR, l'11,5% del PIB (el dèfi-
cit de la sanitat és de l'1,6%), que haurem
d'omplir amb diner públic (i això que Ra-
joy va prometre no destinar-hi ni un euro
més). El PP acaba de demanar a Goldman

**JOAN
RIDAO**
PROFESSOR DE DRET
CONSTITUCIONAL I
CIÈNCIA POLÍTICA
(UB I UOC)

Sachs que auditi els bancs espanyols, pas-
sant olímpicament d'un Banc d'Espanya
que ha fracassat en el seu paper de regu-
lador, amb el seu governador més preocu-
pat per donar lliçons sobre la reforma la-
boral o la de les pensions... Qui es pot
creure, en aquestes condicions, l'enèsim
pla de sanejament financer espanyol?

Això sí, continua l'obsessió del PP per es-
cenificar que posa ordre en el panorama
autonòmic, amenaçant d'intervenir una Ca-
talunya que, en mans de CiU, actua com una
minyona disciplinada de províncies, sota
l'efecte destructor de les seves mateixes po-
lítiques d'austeritat i de la negativa a ex-
plorar mesures de fiscalitat com la recu-
peració de l'impost de successions. La
mateixa actitud claudicant exhibida, per
cert, en no voler recórrer contra la reforma
laboral, amanida amb una mica de dutxa
escocesa, consistent ara a dir que, si fracassa
el pacte fiscal, acabaran imposant una
Hisenda pròpia, però sense dir-nos com.

És difícil veure llum al final del túnel. I el
pitjor de tot és la incertesa davant l'adver-
sitat i la mesquinesa partidista. De què li
serveix a Rajoy governar a base de decrets
lleí, si ha d'obeir els designis de Berlín? Si

**CiU actua com una minyona
disciplinada de províncies,
sota l'efecte destructor de les seves
mateixes polítiques d'austeritat**

Espanya és un país intervingut *de facto*
perquè, com ha reconegut el mateix Mon-
toro, ha de consultar a Brussel·les les de-
cisiones econòmiques. Unes decisions que
tenen com a nord les retallades i el desen-
deutament per la via de posar en perill l'Es-
tat del benestar perquè els bancs cobrin
abans que ningú (d'això se'n diu generar
confiança). Igual que a Grècia, on els bancs
creditors han arribat a expropiar la sobi-
rania nacional. A Grècia, com aquí, sem-
bla que la política ja no té marge. Però allà
és la font de fenòmens populistes i feixis-
tes i aquí, per sort, assistim a un rebrot del
Moviment del 15-M. L'antipolítica no guan-
ya terreny aquí perquè la gent és conscient
que, més enllà de l'encert dels polítics ac-
tuals, en aquests moments ens cal més
política i no un discurs autoritari, de cami-
ses negres, botes enllustrades, antieuro-
peïsta i xenòfob. ▲